

sig, som man i Øjeblikket ser paa Sagen; men naar man sidder og overvejer nøje, hvad man skal skrive, bør man gøre sine Udtalelser saa forsigtige som muligt. Det omvendte synes at være sket her. Den socialdemokratiske Ordfører udtaler sig nu her noget mere forsigtigt om det paagældende Beløb, end han har gjort det i Betænkningen sammen med sine Medunderskrivere. Jeg vil bestemt hævde, at man her har sat Beløbet for højt. Dersom man ikke ved Opgørelsen af det Beløb, som her er opgjort til en halv Million Kroner, medregner saadant noget som Præsternes Befordringsgodtgørelse eller Konfirmandstuegodtgørelsen, Udgifter, der aldeles ikke vedrører det foreliggende Lovforslag, men er det fuldkomne uvedkommende, saa kan Beløbet ifølge en nøjagtig Udregning ikke naa saa højt op. Jeg ønsker at vedkende mig den Beregning, som findes i Bilag 1 til Landstingsudvalgets Betænkning. Der er der aftrykt en Skrivelse fra Kirkeministeriet, underskrevet med mit Navn, til Landstingsudvalget. Og selv naar man tager Hensyn til de Udgifter, som nævnes i Slutningen af denne Skrivelse, Pensionsbyrden og den rimelige Udgift til Boligtilskud baade i og udenfor København, kan man ikke naa saa højt op. Jeg skal tillade mig at anføre en Udtalelse i Betænkningen. Man siger dér: „Den Forøgelse af Kirkeskatten, som vil blive nødvendig, hvis Forslagene gennemføres i den forelagte Skikkelse, vil sikkert andrage ½ Mill. Kr. aarligt.“ Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Udtryk netop er anvendt, fordi Sagen er meget usikker. Man har ingen Brug for stærke, bekræftende Udsagn, undtagen naar man er noget usikker. Jeg vil foreløbig tro, at der har været en saadan Grund til, at man i Betænkningen har udtalt sig, som sket er. Jeg bestrider i hvert Fald Rigtigheden af denne Udtalelse i Betænkningen.

Endelig vil jeg ogsaa meget afgjort bestride, at det er rigtige Tal, der er opført i Slutningen af Mindretalsbetænkningen, hvor der staar om de Præster, som skulde have en Lønforhøjelse, at deres Embedsindtægt i Forvejen i Almindelighed ligger imellem 4 500 Kr. og 7 200 Kr. aarlig. De nøjagtige Beløb er 4 077 Kr. 60 Ø. som Mindstesats og 6 655 Kr. 20 Ø. som Højstesats, idet det er en Selvfølge, at den ved den nylig vedtagne Tjenestemandsløvs foretagne Nedsikring, der automatisk overføres paa Præsternes Lønninger, maa regnes med, før man kan tale om, at deres Løn forhøjes. Har man ikke regnet saadan, er Fremstil-

lingen ikke ganske paalidelig; den giver da ikke et rigtigt Billede af Forholdet, hvilket for øvrigt gælder baade det ærede 9de Medlem for 2den Kreds' (Dahl) mundtlige og skriftlige Udtalelser, thi Nedsikringen maa dog i hvert Fald trækkes fra, hvilket jeg ogsaa fik Lejlighed til at bemærke ved Lovforslagets første Behandling.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds henvendte sig ogsaa til mig med Hensyn til et Par andre Punkter. Det første Punkt var Spørgsmaalet om Sammenlægning af Præsteembeder. Det er ganske rigtigt, at jeg i en Tale ovre i Esbjerg, kort efter at jeg havde overtaget min nuværende Stilling, udtalte, at jeg havde Sympati for den Tanke; det er ogsaa fuldkommen rigtigt, at jeg længe har haft det, længe før jeg overtog Kirkeministeriet. Men jeg føjede til og har føjet til, ogsaa efter at jeg har faaet Answeret, at Sammenlægningen dog efter mit Skøn maatte gøres afhængig af, om Menighedsraadene kunde give Sagen deres Tilslutning, eller, hvis de ikke kunde det, om Provsterne og Biskopperne vilde bifalde de Grunde, hvormed de afviste en Sammenlægning, og jeg har Gang paa Gang ogsaa her i dette høje Ting paa Foranledning af den ærede Ordfører for Lovforslaget om Adgang til Præsteembeder udtalt, hvad jeg stadig fastholder, at jeg i den Henseende maa staa paa Kommissionens Standpunkt; det vil ikke være raadeligt at sammenlægge Præsteembeder, naar Menighedsraadene modsætter sig det ud fra Grunde, som finder Støtte hos Provst og Biskop. Jeg gentager, hvad jeg har sagt en Gang før, at jeg synes, det er et endog overmaade fortræffeligt Udtryk for, hvordan den Sag maa tages; naar Provst og Biskop og Menighedsraadet har modsat sig det, bør der ikke gennemføres nogen Sammenlægning. Det er netop udtalt rigtigt saaledes; naar Menighedsraadet modsætter sig det, og Provst og Biskop ved en Prøvelse af deres Grunde har bifaldet Grundene — de skal altsaa gennem en Prøvelse vurdere Grundenes Indhold og Vægt — kan der ingen Sammenlægning ske. Det vil jeg fastholde, da jeg tror, det er rigtigt. Jeg forbavses over, at man i den Grad vil se bort fra Hensynet til det lokale kirkelige Styre, som Loven af 1922 har indført, at man voldsomt og uden Hensyn til en Modstand, som gaar igennem alle Instanser, vil foretage Sammenlægninger. Jeg agter ikke at gøre det til Trods for, at jeg fremdeles mener, at det var rigtigt, forsvarligt og naturligt at indvinde nogle Midler til Aflastning af Kirkeskatten ad den Vej.

Naar den socialdemokratiske Ordfører